

BÍBOROS

az Egyház szívében

Guillaume d'Alançon
beszélgetése

Raymond Leo Burke
bíborossal

Szent Gellért Kiadó és Nyomda

Fordította:
fr. Barsi Balázs OFM

Original French Edition:
Un Cardinal au cœur de l'Église,
Entretien avec le Cardinal Burke
© 2015, Groupe Artège
Éditions Artège
10 rue Mercoeur – 75011 Paris
9 espace Méditerranée – 66000 Perpignan

A kiadásért *Nagy Alexandra* és *Zawawi Mirjam* felel
Lektorálta: *Mikola Judith*
A szedés a Kiadóban készült
Címlapkép: Wikipédia
Szakmai konzulens: *Csombó Zoltán*
Nyomás és kötés: Korrekt Nyomda
ISBN 978-963-696-892-2 QNT 648 / 789

Bevezetés

Ahogy belépünk Raymond Leo Burke bíboros római lakásának ajtáján, tekintetünket mindjárt egy nagy méretű kép ragadja meg, amely Ferenc pápát ábrázolja.

A bíboros egész élete az Egyház és a pápák szolgálatában telt. 1975-ben VI. Pál pápa szentelte pappá a római Szent Péter-bazilikában, majd húsz évvel később, 1995. január 6-án ugyanitt II. János Pál pápa szentelte az egyesült államokbeli La Crosse-i egyházmegye püspökévé. (Érdekes adalék, hogy az új püspök beiktatására éppen február 22-én, Szent Péter székfoglalásának ünnepén került sor.)

Nem sok mai bíboros mondhatja el magáról, hogy két, azóta oltárra emelt egyházfő szentelte pappá, majd püspökké. Ez alighanem már önmagában is elég lenne, hogy Raymond Leo Burke atyát különleges kapcsolat fűzze Krisztus mindenkori helytartójához és mindahhoz, amit a pápa személye képvisel. De itt még nem ér véget a történet: 2003. december 2-án II. János Pál pápa Burke püspököt Saint Louis érsekévé nevezte ki – az érseki palliumot 2004. június 29-én vette át a Szentatya kezéből –, majd 2008. május 6-án XVI. Benedek pápa felkérte, hogy püspöki feladatai mellett vegyen részt a Kléruskongregáció és a

Törvénszövegek Pápai Tanácsának munkájában, még ugyanezen év június 17-én kinevezte az Apostoli Szignatúra Legfelsőbb Bíróságának prefektusává, végül pedig a 2010. november 20-i konzisztóriumon bíborossá kreálta.

Az életrajzi tényeken, Raymond Leo Burke jellemvonásain és mindazon keresztül, amit a bíboros mondott, tett és átélt, a Gondviselés művét látjuk megnyilatkozni. Akik a negyven év alatt, amióta alázatosan munkálkodik az Úr szőlőjében, kapcsolatba kerültek vele, szelíd és együttérző pásztornak ismerték meg, aki kész mindent odaadni Krisztusért és az Ő Egyházáért a lelkek javára. Így érthető, hogy számára az igazság védelme, valamint az emberi élet fogantatástól a természetes halálig tartó védelme nem választható el egymástól, illetve hogy az Evangélium hirdetése és az Evangélium szerinti élet is egy és ugyanaz. Nála a teológiai elmélet soha nem ütközik a lelkipásztori gyakorlattal, ezért is képes megvalósítani az igazi szegénységet és a valódi egyszerűséget.

Amikor Krisztus felszólítja a gazdag ifjút, hogy mondjon le anyagi javairól, és úgy kövesse őt, akkor ez a felhívása egyszerre elméleti és gyakorlati. Ott, ahol az elméleti tudós, az egyházjogász joghézagot, vagyis csak hiányt, ürességet állapít meg, a teológus-lelkipásztor meglátja a misztériumot, és benne elmerülve felismeri, hogy épenséggel ez az üresség, Isten csöndje hívja az embert arra, hogy keresztjét fölvéve kövesse őt.

Azok, akik a közelébe kerültek, Burke bíborost nem kérlelhetetlen bíróként, sokkal inkább mély lelkű, meghallgatásra kész emberként jellemzik. Odaadó Jézus Szíve- és Mária Szíve-tisztelete, mélységes szeretete a szelíd és alázatos szívű Krisztus iránt egy-egy fohász formájában beszélgetés közben is gyakran megnyilatkozik. Látszik, hogy az igazi teológiát Szent Jánostól, a szeretett tanítványtól tanulta, aki Jézus keblére hajtva fejét figyelmesen hallgatta a Szent Szív titkait. A szentek mind teológusok, és egyedül csak a szentek igazán azok?

A bíboros a solesmes-i Szent Cecília-apátságban 2013-ban mondott homíliájában így vall erről:

Jézus, a Fiú az egyetlen ajtó az Atya és a keresztény lelkek között, akiknek dicséretei és felajánlásai Őrajta keresztül jutnak el az Atyához, és a legnagyobb kegyelmek, az Istenember végtelen érdemeinek gyümölcsei ugyancsak rajta keresztül áradnak ki a világra. [...]

Ahhoz, hogy ki tudjuk nyitni az ajtót, ismerünk kell a zárját, tudniillik a Szent Szívet. Arra kell törekednünk, hogy megismerjük annak az isteni Szívnek titkait, aki oly nagyon szerette az embereket.

A bíboros 2014. október 1–19. között részt vett a családról rendezett rendkívüli püspöki szinóduson, mint Ferenc pápa által kinevezett „szinódusi atya”. A plenáris ülések közötti megbeszéléseket a püspökök anyanyelvük szerinti munkacsoport-

tokban folytatták, és a bíborost az egyik angol nyelvű csoport moderátorává választották. Itt bizalmasan elárulta, hogy 2014. november 8-tól a Máltai Lovagrend patrónus bíborosa lesz, s hogy ezt a megbízatást a Gondviselés ajándékként éli meg. Szenvédélyes család- és életvédőként azzal a bizonyossággal tekint új feladatára, hogy még a legjelentéktelenebb szolgálat is az Isten iránti hódolat kifejezése.

Amiként a nap sosem nyugszik le a világ minden táján elterjedt Szuverén Máltai Lovagrend fölött, úgy az isteni irgalmasság is szüntelenül jelen van mindazok számára, akik életüket Jézus Krisztus életéhez igyekeznek igazítani. Bár a kinevezés bizonyára őt, a legfőbb érintettet is váratlanul érte, igencsak jellemző, ahogyan ezt a kívülállók számára meghökkentő hírt fogadta. Nekem elmondta, hogy szívét már a kinevezés bejelentésének másnapján a legteljesebb béke töltötte el. Mindjárt rábízta magát az Úrra, úgyhogy az egész úgy abban a pillanatban természetfölötti dimenzióba helyeződött. Milyen jó példa ez sokunk számára, akiknek kezdeti őszinte missziós buzgalmát oly gyakran megmérgezi a karrierizmus csábítása – állapítottam meg magamban. A bíboros reakciója valódi mély belső életet élő emberre vall, aki semmihez sem akar birtokló módon ragaszkodni. *Fiat voluntas tua.**

* Legyen meg a te akaratod! (latin) – *A ford.*

Van ezzel kapcsolatban egy egészen friss bizonyíték is, amely kétségkívül hitelt érdemel. XVI. Benedek már emeritus pápaként üzenetet intézett a *Summorum Pontificum* zarándoklat szervezőihez, amelyet 2014. október 25-én olvastak föl azon a szentmisén, amelyet őeminenciája Raymond Leo Burke bíboros celebrált a Szent Péter-bazilika pápai oltáránál. Ebben szerepelnek az alábbiak:

Igazán örülök annak, hogy az *usus antiquus** most teljes békét élvezve él az Egyházban, még a fiatalok körében is, s hogy fenntartásáról és gyakorlásáról kiváló bíborosok gondoskodnak. Lélekben veletek vagyok. »Klauzúrás szerzetesi« állapotom miatt nem tudok személyesen jelen lenni, mivel a klauzúrát csak kivételes esetben, a pápa személyes kérésére hagyom el.

Az egyik említett „kiváló bíboros”, legyen szó akár a családdal, akár az életvédelemmel kapcsolatos kérdésekről, ugyanazt hangoztatja, amit Szent II. János Pál pápa mondott volna, ha egyszerű püspökként meghívták volna a rendkívüli szinódusra. Márpedig tudjuk, hogy Krakkó érseke milyen erélyesen tudott fellépni ellenfeleivel szemben, és pápaként sem változtatott a hangnemén, amikor a hit és erkölcs védelméről volt szó. Vállalta a kockázatot, hogy „érezelmileg” eltávolodik számos püspöktől, akiket alkalmasint megfertőztek azok a bizonyos betegségek, ame-

* A római rítus régi, rendkívüli formája – *A ford.*

lyekről Ferenc pápa beszélt 2014. december 22-én a Kúria munkatársainak, a karácsonyi jókívánságok kinyilvánítása alkalmából. Mert az emberek megváltozhatnak, a család lényege azonban nem változik, és Isten terve is ugyanaz marad.

A világ összes egyházmegyéjébe kiküldött kérdőívek feldolgozását végző egyik munkacsoport tagja volt egy családanya, aki látva, hogyan kezd a mindennapi gyakorlat a feje tetejére állni, kifakadt csalódottságában: „Döntsük már el végre, hogy kinél is vannak az örök élet igéi: az embernél vagy az Istennél?” Majd így folytatta: „Talán meg kellene kérdezni magunktól, hogy valóban arra figyelünk-e, amit Isten akar mondani nekünk, vagy megelégszünk azzal, hogy valamilyen képpen érvényt szerezzünk a mi száználmas kis igényeinknek.” Úgy gondolom, a hölgy igen jól rátapintott a lényegre.

2015 márciusában egy másik „kiváló bíboros”: Robert Sarah, az Istentiszteleti Kongregáció prefektusa arra szólította fel a keresztényeket egy interjúban, hogy bármiféle viharban hánykolódik is az Egyház hajója, ők csak bízzák magukat egészen Krisztusra:

Őrizzük csak meg a derűnket és a nyugal munkat, hiszen a bárkában, amelyet vezet [ti. a pápa], ott van mellette Jézus, aki ezt mondta Péternek: *»Imádkoztam érted, nehogy meginogj a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted meg majd testvéreidet.* « (Lk 22,32)

Ahhoz, hogy ezt a hitet hirdethessük, a szent liturgiából kell élnünk. Hűen az Egyház ősi nagy hagyományához Burke bíboros azonosult XVI. Benedek liturgikus kezdeményezéseivel, akár csak Ferenc pápa. Egy újságírói kérdésre válaszolva Sarah bíboros ekképp idézte fel a Szent-
atya szavait:

Ferenc pápa azt mondta nekem, hogy XVI. Benedek nagyszerű munkába kezdett a liturgia terén, és ebben az irányban kell tovább haladni.

A pásztor is mintegy liturgikus cselekményt hajt végre, amikor összegyűjti és a napsütötte hegyi legelőre vezeti nyáját. Elsőként kunyhója előtt ülve megvizsgálja a bárányok patáit, és ha szükséges, megtisztítja, bekötözi, gyógyítja azokat – ez a bűnbánat és megtisztulás rítusa. Majd a nyájjal, amelyet kutyái őrangyalként kísérnek, a sötét völgyből elindul föl a hegyre, a magasságok felé. A fölfelé vezető út próbatételt jelent és szenvedéssel jár – ez az áldozati rész, amelynek végén a pásztor a jól végzett munka örömeivel mondhatja el, együtt a Jó Pásztorral: *„Megőriztem őket, és egy sem vezett el közülük”* (Jn 17,12).

Burke bíboroshoz igazán közel állnak a pásztoréletből vett képek, hiszen gyermekkorát a tehének mellett töltötte. Bensőséges kapcsolata a teremtéssel a szépség barátjává tette őt, úgyhogy a szentmisét is mély nyugalomban, békességben szereti bemutatni, akár csak a szent ars-i plébá-

nos.* Ez az a bizonyos *ars celebrandi*** amely nem a Sztálin- és Ceausescu-féle, művészethez méltatlan igénytelenségnek, sokkal inkább a ciszterciek józan mértékletességének a rokona.

Befejező találkozásunk után a bíboros lakásából egyenesen az alig kőhajításnyira fekvő Szent Péter térre siettem. S mielőtt rövid hálaadásra bementem volna a világ legszebb templomába, még megcsodáltam, ahogy a bazilika kupoláját beara-nyozzák a lenyugvó nap sugarai.

2015. augusztus 15-én,
Szűz Mária mennybevételének ünnepén

Guillaume d'Alançon

* Vianney Szent János (1786–1859), aki a francia forradalom vallásromboló korszaka után odaadó lelkipásztori tevékenységével, aszketikus életvitelével és különösen messze földön ismert gyóntatói munkájával gyökeresen átformálta saját plébániája és tágabb környezete szellemiségét – *A ford.*

** Szó szerinti fordításban: „az ünneplés művészete” (latin). A szentmise bemutatásának az isteni kultuszhoz méltó és az előírásoknak megfelelő módját jelölő liturgikus szakki-fejezés, amelyet mivel magyarul lehetetlen két szóval pontosan visszaadni, nem is szoktak lefordítani. – *A ford.*

Tartalommutató

Bevezetés	5
I. Az Úr meghívása	13
II. Az Egyház és a világ válsága	39
III. Lelki megújulás	55
IV. Hirdetni az élet evangéliumát	65
V. Szeretni és védelmezni a családot	85
VI. Mindent megújítani Krisztusban	117

Szeretné Kiadónk könyveit

MINDIG

22% kedvezménnyel vásárolni?

Ha igen, Önt is szeretettel várjuk
a **Szeretet Könyvklubba!**

A részletek felől érdeklődjön

Könyvesboltunkban:

Szeretet Könyvesbolt

1053 Budapest, Kossuth L. u. 1.

Telefon: (06/1) 266 61 61

Tekintse meg webáruházunkat:

www.szentgellertkiado.hu

e-mail: a@szentgellertkiado.hu

